

ad § 11. I 3die Linie ændres „15“ til: „10“.

I et Tidsrum af 130 Aar har den 10-aarige Periode været raadende, og man maa indrømme, at vore Skove i videste Omfang er opretholdt i en Skikkelse, som i det store og Hele er upaaklagelig. Naar det er anført under Forslaget's Behandling i Rigsdagen, at man har Eksempler paa, at en Ejer efter den 10-aarige Periodes Udløb har begyndt at misrøgte sin Skov, hører dette dog sikkert til Undtagelserne; man kan ikke se bort fra, at saadan Misrøgt ogsaa vil kunne forekomme efter en 15-aarig Periode. Efter alt foreliggende maa en 10-aarig Periode anses for at være betryggende.

I 6te Linie i samme Paragraf tilføjes efter Ordene „§ 6“: „og mod god Skovdrift“.

Det er fra enkelte Sider hævdet, at § 6 alene ikke yder tilstrækkelig Beskyttelse mod overdreven Hugst; tilføjes de ovenanførte Ord, vil en saadan Beskyttelse være forhaanden.

De sidste Linier i § 11, 1ste Stykke, handler om Betingelserne for yderligere Hugst. Lovforslagets Formulering paa dette Punkt kan muligvis fortolkes saaledes, at Skovtilsynet, for at yderligere Hugst skal være tilladt, skal kunne paabyde, hvilke Træarter og Kulturmetoder der skal anvendes, idet saadant Paa-bud muligvis kan lægges i det anvendte Ord Kulturarbejder. Vi er klar over, at dette ikke har været Hensigten, men for at gøre det saa tydeligt, at ikke Fremtiden skal kunne tolke Loven anderledes end tilsigtet, foreslaar vi disse Linier formuleret saaledes:

„Yderligere Hugst er tilladt, naar Skovtilsynet giver Attest for, at den paatænkte Hugst ikke strider mod Bestemmelserne i § 6 (og mod god Skovdrift), og at Kulturarbejder, som Ejeren maatte være pligtig til at udføre i Henhold til § 6, ikke henligger udførte.“

ad § 23. Ihvorvel Skovnævnet har et stort Medlemstal, mener vi dog at maatte foreslaa, at der i dette optages en privat ansat Skovrider. Man maa formode, at alle Sager, der kommer for Nævnet, vil dreje sig om private Skove, og det vil derfor have Betydning, at en Mand, der baade er Fagmand og inde i Forholdene for privat Skovbesiddelse, er Medlem af Nævnet.

ad § 24. 1ste Stykke, sidste Linie, gives følgende Formulering:

„Skovnævnet, skal dette afgøre, om Skovejeren eller det offentlige skal betale Omkostningerne ved Nævnets Behandling af Sagen“.

Naar vi mener at maatte foreslaa dette, er Begrundelsen den, at en Skov-ejer i enkelte Tilfælde maaske kunde ønske at appellere en Kendelse fra Skovtilsynet, idet Forstmændene ser forskelligt paa mange Spørgsmaal.

Men Appelretten bliver næsten illusorisk, hvis en Ejer skal betale — maaske betydelige — Omkostninger, naar Sagen gaar ham imod over for Nævnet. Vi mener, at det maa være fuldt betryggende for det offentlige, hvis man som foreslaaet af os lader Nævnet afgøre, hvem der skal betale Omkostningerne.

ad C. Fredskovspligtens Konstatering.

Om dette Afsnit mener vi at burde udtale, at det ingen Betydning vil faa, da ingen Skovejer vil vove at paatage sig de med en Fredskovskonstatering forbundne Omkostninger. Helst ser vi, at dette Afsnit føres tilbage til den Formulering, det havde i det i forrige Rigsdagssamling fremsatte Forslag. Kan dette ikke gennemføres, ser vi ikke rettere, end at man helt bør udelade dette Afsnit og forblive ved den herskende Tilstand; den Usikkerhed, der er raadende, havde vi helst set fjernet, men de Vanskeligheder, der opstaar, maa man i saa Fald skære igennem paa samme Maade, som det er sket igennem mange Aar.

Dansk Skovforening henstiller ovenstaaende til Overvejelse for det ærede Udvalg i Haab om, at vore Forslag vil blive taget til Følge.

Ærbødigst

G. Wilhelm.